

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2015. gada 16. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais un rūpnieciskais īpašums — Direktīva 2004/48/EK — 8. panta 3. punkta e) apakšpunkts — Kontrafakta preču pārdošana — Tiesības uz informāciju tiesvedībā par intelektuālā īpašuma tiesību aizskārumpu — Valsts tiesiskais regulējums, kas ļauj banku iestādēm atteikties labvēlīgi atbildēt uz prasību sniegt informāciju par bankas kontu (banku noslēpums)

Lietā C-580/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 17. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 18. novembrī, tiesvedībā

Coty Germany GmbH

pret

Stadtsparkasse Magdeburg .

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), M. Safjans [*M. Saffjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Coty Germany GmbH* vārdā – *M. Fiebig, Rechtsanwalt*,
- *Stadtsparkasse Magdeburg* vārdā – *N. Gross, Rechtsanwalt*,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *F. Bulst* un *F. Wilman*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 16. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV L 157, 45. lpp., un labojums – OV L 195, 16. lpp.) 8. panta 3. punkta e) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar strīdu starp *Coty Germany GmbH* (turpmāk tekstā – “*Coty Germany*”), sabiedrību, intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieci, un banku iestādi *Stadtsparkasse Magdeburg* (turpmāk tekstā – “*Stadtsparkasse*”) par pēdējās minētās atteikumu sniegt *Coty Germany* informāciju par bankas kontu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2004/48 preambulas 2., 10., 13., 15., 17. un 32. apsvērumi ir izteikti šādi:
 - “(2) Intelektuālā īpašuma aizsardzībai ir jāļauj izgudrotājam vai radītājam gūt likumīgu peļņu no sava izgudrojuma vai darba. Tai arī jāveicina iespējami plašāka darbu, ideju un jaunas speciālās profesionālās informācijas izplatīšanās. Tai pat laikā tā nedrīkst traucēt izteiksmes brīvību, brīvu informācijas apriti vai personas datu aizsardzību, tostarp internetā.
- [..]
- (10) Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt tiesību sistēmas, lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu aizsardzības līmeni.
- [..]
- (13) Šīs direktīvas darbības joma ir jānosaka iespējami plaša, lai tā aptvertu visas intelektuālā īpašuma tiesības, uz ko attiecas Kopienas noteikumi šajā jomā un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību akti. [..]
- [..]
- (15) Šī direktīva neietekmē materiālās tiesības par intelektuālo īpašumu, Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti [(OV L 281, 31. lpp.)], Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 13. decembra Direktīvu 1999/93/EK par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu [(OV 2000, L 13, 12. lpp.)] un Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvu 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū [(OV L 178, 1. lpp.)].
- [..]
- (17) Šajā direktīvā paredzētie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi katrā atsevišķā gadījumā ir jānosaka tā, lai pienācīgi ņemtu vērā attiecīgā gadījuma specifiku, tostarp attiecīgo intelektuālā īpašuma tiesību īpašās pazīmes un, ja vajadzīgs, to, vai pārkāpums ir izdarīts apzināti vai neapzināti.
- [..]

(32) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas īpaši noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā [(turpmāk tekstā – “Harta”)]. Šī direktīva jo īpaši nodrošina intelektuālā īpašuma tiesības saskaņā ar [Hartas] 17. panta 2. punktu.”

4 Atbilstoši Direktīvas 2004/48 2. panta 3. punkta a) apakšpunktam:

“Šī direktīva neattiecas uz:

a) Kopienas noteikumiem, kas reglamentē materiālās tiesības intelektuālā īpašuma jomā, Direktīvu 95/46/EK, Direktīvu 1999/93/EK vai Direktīvu 2000/31/EK kopumā un jo īpaši Direktīvas 2000/12/EK 12.–15. pantu;”

5 Direktīvas 2004/48 8. pantā “Tiesības uz informāciju” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un, atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

- a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā,
- b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;
- c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās; vai arī
- d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

- a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;
- b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas:

- a) piešķir tiesību īpašniekam tiesības saņemt plašāku informāciju;
- b) reglamentē tās informācijas izmantošanu civilajā tiesvedībā vai kriminālprocesā, kura iegūta saskaņā ar šo pantu
- c) reglamentē atbildību par tiesību uz informāciju ļaunprātīgu izmantošanu;
- d) paredz iespēju atteikties sniegt informāciju, kas piespiestu 1. punktā minēto personu atzīt, ka tā vai tās tuvi radinieki ir ņēmuši dalību intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumā;

vai

- e) reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību.”

6 Direktīvas 95/46 2. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

- a) “personas dati” ir jebkura informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu (“datu subjektu”); identificējama persona ir tā, kuru var identificēt tieši vai netieši, norādot reģistrācijas numuru vai vienu vai vairākus šai personai raksturīgus fiziskās, fizioloģiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktorus;
- b) “personu datu apstrāde” (“apstrāde”) ir jebkura ar personas datiem veikta darbība vai darbību kopums ar vai bez automatizētiem līdzekļiem – kā vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, piemērošana vai pārveidošana, labošana, konsultēšana, izmantošana, atklāšana, pielietojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai darot tos pieejamus citādā veidā, grupēšana vai savienošana, piekļuves noslēgšana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..].”

Valsts tiesības

7 1994. gada 25. oktobra Preču zīmju likuma (*Markengesetz*, *BGBL.* 1994 I, 3082. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2013. gada 19. oktobra likumu (*BGBL.* 2013 I, 3830. lpp., turpmāk tekstā – “*Markengesetz*”), 19. pantā “Tiesības uz informāciju” ir noteikts:

“1. Preču zīmes vai tirdzniecības nosaukuma īpašnieks var 14., 15. un 17. pantā noteiktajos gadījumos prasīt pārkāpējam sniegt nekavējoties informāciju par preču vai pakalpojumu ar prettiesisku norādi izcelsmi un izplatīšanas tīklu.

2. Acīmredzama pārkāpuma gadījumā vai gadījumos, kad preču zīmes vai tirdzniecības nosaukuma īpašnieks ir cēlis prasību pret pārkāpēju, tam ir šīs tiesības (neskarot 1. punktā noteikto) arī pret personu, kura komerciālā mērogā:

- 1) tur nelikumīgo precī,
- 2) ir izmantojusi nelikumīgos pakalpojumus,
- 3) ir sniegusi tiesību pārkāpumā izmantoto pakalpojumu vai,
- 4) pamatojoties uz kādas 1., 2. vai 3. punktā minētās personas sniegto informāciju, ir piedalījusies minēto preču ražošanā, izgatavošanā vai izplatīšanā vai minēto pakalpojumu sniegšanā,

ja vien šai personai, pamatojoties uz Civilprocesa likuma [(*Zivilprozessordnung*)] 383.–385. pantu, nav tiesību atteikties liecināt tiesvedībā pret pārkāpēju. Ja tiek izmantotas tiesības uz informāciju atbilstoši pirmajam teikumam, tiesa var pēc lūguma apturēt tiesvedību pret pārkāpēju, līdz tiek atrisināts strīds par tiesībām uz informāciju. Persona, kurai ir pienākums sniegt informāciju, var no personas, kurai nodarīts kaitējums, prasīt, lai tā sedz šīs informācijas sniegšanas izmaksas.

[..].”

- 8 Civilprocesa likuma 383. panta “Atteikšanās liecināt personisku iemeslu dēļ”, redakcijā, kas publicēta 2005. gada 5. decembrī (*BGBI.* 2006 I, 3302. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

“Var atteikties liecināt:

[..]

6. personas, kurām to funkciju, statusa vai profesijas dēļ ir uzticēti fakti, kuri sava rakstura dēļ vai saskaņā ar likumu ir neizpaužami, un tikai attiecībā uz faktiem, uz kuriem attiecas konfidencialitātes pienākums.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 9 *Coty Germany* ražo un izplata smaržas, un tai ir ekskluzīva licence attiecībā uz preču zīmi *Davidoff Hot Water*, kas ar Nr. 968661 reģistrēta attiecībā uz parfimērijas precēm.
- 10 2011. gada janvārī *Coty Germany* izsoļu tiešsaistes platformā iegādājās “Davidoff Hot Water” smaržu pudelīti. Nauda par pirkumu tika pārskaitīta uz pārdevēja norādīto *Stadtsparkasse* kontu.
- 11 Pārliecinājusies, ka nopirktā prece ir viltojums, *Coty Germany* lūdza šīs izsoļu platformas pārstāvjiem norādīt lietotāja konta, no kura tikušas pārdotas smaržas, īpašnieka īsto vārdu, jo pārdošana bija veikta ar pseidonīmu. Norādītā persona atzina, ka ir šī lietotāja konta īpašniece, tomēr noliedza, ka ir preces pārdevēja un, pamatojoties uz savām tiesībām atteikties liecināt, atteicās sniegt vairāk informācijas.
- 12 Pamatojoties uz Preču zīmju likuma 19. panta 2. punktu, *Coty Germany* vērsās *Stadtsparkasse*, pieprasot bankas konta, kurā tā bija ieskaitījusi naudu par iegādāto viltoto preci, īpašnieka vārdu un adresi. *Stadtsparkasse*, atsaucoties uz banku noslēpumu, atteicās sniegt šo informāciju.
- 13 *Coty Germany* vērsās *Landgericht Magdeburg* (Magdeburgas apgabaltiesa), kura noteica *Stadtsparkasse* sniegt pieprasīto informāciju.
- 14 *Oberlandesgericht Naumburg* (Naumburgas Augstākā apgabaltiesa), kurā vērsās *Stadtsparkasse*, pamatojoties uz Preču zīmju likuma 19. panta 2. punkta pirmā teikuma 3) punktu, atcēla pirmās instances spriedumu, uzskatot, ka attiecīgais informācijas paziņošanas pieprasījums nebija pamatots.
- 15 *Oberlandesgericht Naumburg* faktiski uzskatīja, ka, lai gan *Stadtsparkasse* sniegtie pakalpojumi, šajā gadījumā norēķinu konta turēšana, ir tikuši izmantoti prettiesiskas darbības veikšanai, *Stadtsparkasse* kā banku iestādei bija tiesības atbilstoši *Markengesetz*, 19. panta 2. punkta pirmajam teikumam, lasot to kopsakarā ar Civilprocesa likuma 383. panta 1. punktu, atteikties liecināt civilprocesā.
- 16 Šī tiesa uzskatīja, ka šo secinājumu neapstiprina šo normu interpretācija, ņemot vērā Direktīvu 2004/48.
- 17 *Coty Germany* iesniedza kasācijas sūdzību *Bundesgerichtshof* (Federālā tiesa), uzturot savu prasījumus. Esot šaubām par Direktīvas 2004/48, konkrētāk tās 8. panta interpretāciju, *Bundesgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Direktīvas 2004/48/EK 8. panta 3. punkta e) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību normu, kas tādā gadījumā, kāds ir pamatlietā, ļauj banku iestādei atsaukties uz banku noslēpumu, lai saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu atteiktos izpaust informāciju par konta īpašnieka vārdu un adresi?”

Par pieņemamību

- 18 *Stadtsparkasse* norāda iebildi par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību, norādot, ka uz strīdu, ko izskata iesniedzējtiesa, attiecas nevis Direktīva 2004/48, bet vienīgi valsts tiesību akti, jo lūgums sniegt informāciju pamatlietā ir formulēts nevis tiesvedībā par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, bet saistībā ar acīmredzamu preču zīmju tiesību pārkāpumu. Šāds gadījums Direktīvā 2004/48 neesot paredzēts.
- 19 Šajā ziņā ir jākonstatē, kā to secinājumu 20. punktā norāda ģenerāladvokāts, ka lūgums sniegt informāciju, kas iesniegts tiesvedībā par tiesību, kas saistītas ar preču zīmēm, acīmredzamu pārkāpumu, ietilpst gan Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkta darbības jomā.
- 20 Šo secinājumu apstiprina Direktīvas 2004/48 preambulas 13. apsvēruma, atbilstoši kuram tās darbības joma ir jānosaka iespējami plaša, lai tā aptvertu visas intelektuālā īpašuma tiesības, uz ko attiecas Kopienas noteikumi šajā jomā un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību akti. Tādēļ ir jāuzskata, ka šī direktīva ir piemērojama arī tiesvedībā par tiesību, kas saistītas ar Kopienas preču zīmi, pārkāpumu.
- 21 Tādējādi lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāuzskata par pieņemamu.

Par prejudiciālo jautājumu

- 22 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2004/48/EK 8. panta 3. punkta e) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tiesību normu, kas tādā gadījumā, kāds ir pamatlietā, ļauj banku iestādei atsaukties uz banku noslēpumu, lai saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu atteiktos izpaust informāciju par konta īpašnieka vārdu un adresi.
- 23 Pirmkārt, no Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz jebkura persona, par kuru ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās.
- 24 Šo normu ir jālasa atbilstoši direktīvas preambulas 17. apsvērumam, atbilstoši kuram šajā direktīvā paredzētie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi katrā atsevišķā gadījumā ir jānosaka tā, lai pienācīgi ņemtu vērā attiecīgā gadījuma specifiku, tostarp attiecīgo intelektuālā īpašuma tiesību īpašās pazīmes un, ja vajadzīgs, to, vai pārkāpums ir izdarīts apzināti vai neapzināti.
- 25 Otrkārt, no Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkta e) apakšpunkta izriet, ka 8. panta 1. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību.
- 26 Nav strīda par to, ka uz banku iestādi, par kādu ir pamatlieta, var atteikties Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkta c) apakšpunkts. Nav strīda arī par to, ka, ja šāda banku iestāde paziņo kāda sava klienta vārdu un adresi, tā ir personas datu apstrāde, kā tā tiek definēta Direktīvas 95/46 2. panta a) un b) punktā.
- 27 Tāda valsts tiesību norma, par kādu ir pamatlieta un kas ļauj banku iestādei nepaziņot prasīto informāciju civilprocesā, atsaucoties uz banku noslēpumu, tādējādi var ietilpt Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkta e) apakšpunkta darbības jomā.
- 28 Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā c) apakšpunktā un 8. panta 3. punkta e) apakšpunktā, aplūkojot tos kopsakarā, tiek prasīts ieverot dažās tiesībās. Proti, ir jāievēro tiesības uz informāciju, no vienas puses, un tiesības uz personas datu aizsardzību, no otras puses.

- 29 Tiesību uz informāciju, kuras ir paredzēts izmantot prasītājam tiesvedībā par tās īpašumtiesību aizskārums, mērķis attiecīgajā jomā ir padarīt piemērojamas un konkretizēt pamattiesības uz Hartas 47. pantā garantēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību un tādējādi nodrošināt īpašuma pamattiesību, kurās ietilpst intelektuālā īpašuma tiesības, ko aizsargā Hartas 17. panta 2. punkts, efektīvu īstenošanu. Proti, kā norāda ģenerālvokāts secinājumu 31. punktā, pirmās šīs pamattiesības ir nepieciešams instruments otro aizsardzībā.
- 30 Tiesības uz personas datu aizsardzību, kas ir Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā norādītajām personām, ietilpst visu personu pamattiesībās uz to personas datu aizsardzību, kā to garantē Hartas 8. pants un Direktīva 95/46.
- 31 Kas attiecas uz šīm tiesībām, no Direktīvas 2004/48 preambulas 32. apsvērums izriet, ka tā respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši ir atzīti Hartā. Konkrētāk, šī direktīva nodrošina intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu saskaņā ar Hartas 17. panta 2. punktu.
- 32 Vienlaicīgi, kā izriet no Direktīvas 2004/48 2. panta 3. punkta a) apakšpunkta, kā arī no tās preambulas 2. un 15. apsvērums, intelektuālā īpašuma aizsardzība nevar likt šķēršļus personas datu aizsardzībai, tādēļ Direktīvai 2004/48 nebūtu jāietekmē Direktīva 95/46.
- 33 Šis lūgums tādējādi rada jautājumu par dažādo pamattiesību, proti, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību un intelektuālā īpašuma tiesību, no vienas puses, un tiesību uz personas datu aizsardzību, no otras puses, respektēšanas prasību nepieciešamo saskaņošanu (skat. šajā ziņā spriedumu *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 65. punkts).
- 34 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai Savienības tiesības prasa, lai dalībvalstis, transponējot direktīvas, balstītos uz to interpretāciju, kas ļauj nodrošināt pareizu līdzsvaru starp dažādām pamattiesībām, kuras aizsargā Eiropas Savienības tiesību sistēma. Turklāt, veicot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības šīm pašām direktīvām atbilstošā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Savienības tiesību vispārējiem principiem (skat. spriedumu *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 70. punkts).
- 35 Otrkārt, ir jānorāda, ka Hartas 52. panta 1. punkts precizē tostarp, ka šo tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība, un ka no Tiesas judikatūras izriet, ka pasākums, kas rada būtisku Hartā aizsargātu tiesību aizskārums, ir jāuzskata par tādu, kas neievēro prasību par šāda līdzsvara nodrošināšanu starp pamattiesībām, kuras ir jāsaņū (skat. attiecībā uz rīkojumu spriedumu *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, 48. un 49. punkts, kā arī spriedumu *Sabam*, C-360/10, EU:C:2012:85, 46. un 47. punkts).
- 36 Šajā gadījumā pamatlietā aplūkotā valsts tiesību norma ļauj banku iestādei, atsaucoties uz banku noslēpumu, saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu atteikties sniegt informāciju par konta īpašnieka vārdu un adresi, ņemot vērā to, ka, lai gan šīs direktīvas 8. panta 1. punkts neatzīst autonomas tiesības uz informāciju, ko indivīdi varētu tieši izmantot pret pārkāpēju vai minētās direktīvas 8. panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādītajām personām, tas tomēr nosaka dalībvalstīm nodrošināt, ka šī informācija var tikt saņemta tiesas izmeklēšanas ceļā.
- 37 Šķiet, ka valsts tiesību norma, par ko ir pamatlieta, aplūkojot to izolēti, pieļauj šādu neierobežotu atteikumu, jo tā formulējumā nav ne nosacījumu, ne precizējumu, kas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 38 Šāda valsts tiesību norma, aplūkojot to izolēti, var likt šķēršļus tiesībām uz informāciju, kas ir atzītas Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā, un tādējādi, kā izriet no šī sprieduma 29. punkta, var neievērot pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un intelektuāla īpašuma tiesības.

- 39 Šajā ziņā šī neierobežotā un beznosacījumu atļauja atsaukties uz banku noslēpumu var nepieļaut to, ka Direktīvā 2004/48 paredzētās procedūras un kompetento valsts iestāžu noteiktie pasākumi, it īpaši, ja pēdējās minētās vēlas noteikt nepieciešamās informācijas paziņošanu atbilstoši šīs direktīvas 8. panta 1. punktam, pienācīgi ņem vērā katru intelektuālā īpašuma tiesību specifiskās īpašības un attiecīgā gadījumā to, vai aizskārums ir izdarīts ar nodomu vai bez.
- 40 No tā izriet, ka šāda atļauja atbilstoši Direktīvas 2004/48 8. pantam var būtiski aizskart intelektuālā īpašuma pamattiesību efektīvu īstenošanu par labu Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā norādīto personu tiesībām uz tās skarošo personas datu aizsardzību, kas izriet no banku iestāžu pienākuma ievērot banku noslēpumu.
- 41 No iepriekš minētā izriet, ka valsts tiesību norma, par kādu ir pamatlieta, aplūkojot to izolēti, var radīt pamattiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību un noteikti intelektuālā īpašuma pamattiesību, kuras ir šo tiesību īpašniekiem, būtisku aizskārums un tādējādi tā neievēro prasību nodrošināt pienācīgu līdzsvaru starp dažādām pamattiesībām, kas ir līdzsvarotas Direktīvas 2004/48 8. pantā.
- 42 Tā tam esot, iesniedzējtiesai tomēr ir jāpārbauda, vai attiecīgā gadījumā valsts tiesībās ir citi tiesību aizsardzības līdzekļi vai veidi, kas ļautu kompetentajām tiesu iestādēm izdot rīkojumu, ka tiek sniegta nepieciešamā informācija par Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā norādīto personu identitāti atbilstoši katra gadījuma specifikai, kā noteikts tās preambulas 17. apsvērumā.
- 43 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkta e) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāda ir aplūkota pamatlietā un kas neierobežoti un nenosacīti atļauj banku iestādei atsaukties uz banku noslēpumu, lai saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu atteiktos izpaust informāciju par konta īpašnieka vārdu un adresi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 44 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtnā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu 8. panta 3. punkta e) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāda ir aplūkota pamatlietā un kas neierobežoti un nenosacīti atļauj banku iestādei atsaukties uz banku noslēpumu, lai saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu atteiktos izpaust informāciju par konta īpašnieka vārdu un adresi.

[Paraksti]